Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 9/2025
24.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Радославе Мађаров, Весне Филиповић, Надежде Видић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа заједнички пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца ББ, ВВ и ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3855/18 од 23.11.2018. године, у седници одржаној дана 24.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца ББ, ВВ и ГГ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3855/18 од 23.11.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3855/18 од 23.11.2018. године у ставовима првом и трећем изреке и пресуда Основног суда у Смедереву П1 125/11 од 23.11.2017. године у делу става другог изреке – тачка 3, 8 (услед очигледне омашке у писању другостепене одлуке наведено тачка 7) и 11 којима је одлучено о захтеву за накнаду трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла и предмет у овом делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 125/11 од 23.11.2017. године, ставом првим изреке – тачке 1. до 16., усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцима ВВ, АА, ГГи ББ на име неисплаћених зарада: по основу рада за време државних и верских празника, по основу прековременог рада и по основу ноћног рада исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ од дана доспелости до исплате, све ближе наведено у тим деловима овог става изреке, као и да у њихову корист уплати доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање надлежном Фонду РФЗО – Филијала Смедерево. Ставом другим изреке, тачке 1., 2. и 3. одбијен је тужбени захтев тужица ВВ за исплату трошкова за исхрану у току рада, неисплаћеног регреса за годишњи одмор и трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла за период од децембра 2007. године закључно са новембром 2010. године у траженим износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог износа до исплате; тачке 4. и 5. одбијен је тужбени захтев тужиоца АА за исплату трошкова за исхрану у току рада и неисплаћеног регреса за годишњи

одмор у траженим износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате; тачке 6., 7. и 8. одбијен је тужбени захтев тужиоца ГГ за исплату трошкова за исхрану у току рада, исплату регреса за годишњи одмор и исплату трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла за период од децембра 2007. године закључно са новембром 2010. године у траженим износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате; тачке 9.,10. и 11. одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ за исплату трошкова за исхрану у току рада, исплату регреса за годишњи одмор и исплату трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла за период од децембра 2007. године закључно са новембром 2010. године у траженим износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у тим деловима овог става изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да сваком од тужилаца на име трошкова поступка исплати износ од по 11.784,00 динара, а да свим тужиоцима на име трошкова поступка који су настали након спајања њихових поступака исплати износ од укупно 437.00,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3855/18 од 23.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке – тачка 3, 8 (услед очигледне омашке у писању наведено тачка 7) и 11. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде у ставу првом изреке којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке у делу којим је одлучено о њиховим захтевима за исплту трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла, тужиоци ББ, ВВ и ГГ су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 395. Закона о парничном поступку.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 1786/20 од 02.12.2020. године, одбачена је као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против другостепене пресуде.

Одлуком Уставног суда Уж 5687/21 од 12.06.2025. године, донетој на седници већа одржаној 17.04.2025. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба ББ, ВВ и ГГ и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1786/20 од 02.12.2020. године повређено право подносилаца уставне жалбе на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1786/20 од 02.12.2020. године и одређено да Врховни суд донесе нову одлуку о ревизији подносилаца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3855/18 од 23.11.2018. године. Ставом трећим изреке, одлучено је да ова одлука има правно дејство и према АА, који није поднео уставну жалбу, а налази се у истој правној ситуацији као и подносиоци уставне жалбе, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

У поступку поновног одлучивања о изјављеној ревизији, Врховни суд је утврдио да су испуњени законски услови за одлучивање о овом ванредном правном леку као изузетно дозвољеном у смислу члана 395. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр 125/04 и 111/09), који се у овој парници примењује

на основу члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр 72/11 ... 10/23-др.закон). Због потребе уједначавања судске праксе, по оцени Врховног суда, ревизија је, без обзира на предлог апелационог суда (изражен у решењу Р4 26/19 од 12.04.2019. године, исправљеног решењем Р4 26/19 од 05.11.2019. године), дозвољена у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен захтев ревидената за исплату трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла, а имајући у виду различито одлучивање апелационих судова о праву полицајаца и овлашћених службених лица за накнаду ових трошкова. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Приликом одлучивања у овом делу ревизијски суд је имао у виду да је ставом трећим изреке одлуке Уставног суда Уж 5687/21 од 12.06.2025. године, наведено да та одлука у (у ставовима првом и другом изреке) има правно дејство и према АА, који није поднео уставну жалбу, а налази се у истој правној ситуацији као и подносиоци уставне жалбе (ББ, ВВ ГГ), сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду, па је нашао да није од утицаја на другачије одлучивање. Ово стога што овај тужилац није изјавио ревизију против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3855/18 од 23.11.2018. године.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је испитао испитао нижестепене пресуде у делу којим је одлучено о захтевима тужилаца ВВ, ГГ и ББ за накнаду трошкова превоза (по редоследу одлучивања о њиховим захтевима) у смислу члана 399. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у утуженом периоду од децембара 2007. године закључно са новембром 2010. године били запослени у МУП РС, на пословима полицајца и то: тужилац ВВ као ..., тужилац ГГ као ... и тужилац ББ као „...“. У утуженом периоду тужиоци нису поднели писмени захтев претпостављеном за исплату трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла. Међу странкама није било спорно да превозници на подручју града Смедерева нису наплаћивали карту униформисаним лицима. За неке од тужилаца није било спорно ни то да није било погодних линија у свим временским терминима да се користе услугама јавног саобраћаја.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев ових тужилаца за накнаду трошкова превоза, јер је основни услов да запослени оствари право на трошкове превоза да поднесе писмени захта претпостављеном, а да у конкретном случају ниједан од тужилаца до краја поступка није доставио доказе да је такав захтев подносио претпостављеном.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда, сматрајући да нису испуњени услови за пружање правне заштите захтевима тужилаца за накнаду трошкова превоза применом правила из чланова 154. став 1. и 172. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, у нижестепеним пресудама у побијаном делу је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Из садржине одредаба члана 118. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр 24/05 ... 17/09), члана 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр 101/05 и 63/09-УС), члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр 62/06 ... 101/07) и члана 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр 62/06 ... 101/07), који су били на снази у утуженом периоду, произилази да полицијски службеници имају право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Овакав став изражен је и у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда.

Предмет тражене правне заштите је исплата трошкова превоза у периоду од децембра 2007. године закључно са новембром 2010. године Због погрешног заузетог правног становишта нижестепени судови, иако је изведен доказ саслушањем ревидената у својству тужиалаца на околност начина доласка и одласка са посла и доказ вештачењем ради утврђивања висине њихових трошкова превоза у утуженом периоду није ценио ове доказе (а ни изложио њихову садржину), тако да је чињенично стање остало непотпуно утврђено, због чега нема услова за преиначење нижестепених одлука.

Стога су нижестепене пресуде укинуте у делу у којима су одбијени као неосновани тужбени захтеви тужилаца ВВ, ГГ и ББ на име трошкова превоза у утуженом периоду од децембра 2007. године закључно са новембром 2010. године и предмет у овом делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку о овим захтевима тужилаца.

Из наведених разлога на основу члана 407. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Приликом доношења одлуке ревизијски суд је имао у виду да је услед очигледне омашке у писању своје одлуке другостепени суд, одлучујући о ревизији тужилаца, у ставу првом изреке навео да укида првостепену преуду и у погледу тачке 7 става другог изреке (којом је одлучено о захтеву тужиоца ГГ за исплату трошкова регреса), уместо тачке 8 става другог изреке првостепене пресуде (којом је одлучено о захтеву тужиоца ГГ за исплату трошкова превоза), како то треба правилно да стоји, па је нашао да није од утицаја на другачије одлучивање јер ову погрешку може да отклони доношењем решења о исправци у смислу члана 349. ЗПП.

Председник већа-судија
Владислава Милићевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић